

மனோம்ணி

நாடகம்

இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர்
கலைமாணி

பிரான்ஸிஸ் கிங்ஸ்பரி

மனோன்மணி நாடகம்

பேராசிரியர் பெ. சுந்தரம்பிள்ளை
இயற்றிய மனோன்மணியத்துக்கு
வழிநூலாக
இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர்

கலைமாணி

பிரான்ஸ் கிங்ஸ்பர்

தெள்ளிய நடையில் எழுதிய
தமிழ் வசன நாடகம்

MANONMANI

A PROSE DRAMA IN TAMIL

BY
FRANCIS KINGSBURY B.A

First Edition : 1952
LANKABHIMANI PRESS
CHAVAKACHERI

Duplication for private circulation : 1999
TAMIL MANRAM, PALALY TEACHERS' COLLEGE

Printer : GANGAI Computer Print & Roneo
(Near Brown Road) Navalar Road, Jaffna.

நுழைவாயில்

எமது கலாசாலைத் தமிழ்மன்றம் பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரி எழுதிய மனோன்மணி நாடகத்தை மறுபிரசுரம் செய்கிறது. ஆசிரிய கலாசாலைகளில் தமிழை ஒரு பாடமாகப் பயிலும் மாணவர்க்கு இது விதிக்கப்பட்ட பாடநூல்களுள் ஒன்றாக இருப்பதால், தேவை கருதி, இரட்டித்தல் முறையில் இந்நூல் வெளியாகிறது.

பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் மனோன்மணியம் செந்தமிழ் நடையால் இயன்றது. கிங்ஸ்பரி அதை எளிமைப்படுத்தினார்; சுருக்கினார். அவருடைய நடை பாமரரும் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாய் யதார்த்தமானதாய், மூலநூலின் சிறப்பை இவ்வழிநூல் ஒருவாறு உணர்த்தும்.

நாடகங்கள் நடிப்பதற்குரியவை. ஆனால் அவை பாட நூல்களாக மலிவப்பட்டுப் போவதும் உண்டு. ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களுக்கே இது நடந்துள்ளது. இது தவிர்க்க முடியாதது.

தமிழ் மன்றத்தின் முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன்

பலாலி ஆசிரிய கலாசாலை
திருநெல்வேலி
99.06.29

சோ. பத்மநாதன்
அதிபர்

மனோன்மணி நாடகம் அந்நிகழ்ச்சி

காலத்தால் முந்திய தற்காலத் தமிழ் நாடக நூல் என்ற வகையில் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் மனோன்மணியம் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. அவர் இரகசிய வழி (SECRET WAY) எனும் ஆங்கில நூலைத் தழுவிச் செய்துள்ள வடிவில் இதனை 1891 இல் அமைத்தார். நாடகநூல் தமிழில் இல்லை என்ற குறையை இது போக்கியதோடு பின் எழுந்த நாடக நூல்களுக்கு உந்துசக்தியாகவும் அமைந்தது. இதில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்ட வன. பிரான்ஸிஸ் கிங்ஸ்பெரி அவர்கள் யாவருக்கும் விளங்கக் கூடிய தமிழ்நாடகத்தில் கருக்கமாக முதல் நூலின் சுவை குன்றாத வகையில் எழுதியுள்ளார்.

சீவகன் என்ற அப்பாவிமான அரசனையும், அவனை அழித்து ஆட்சியைத் தனக்கெடுத்த முயலும் குடிசன் எனும் தன்மதி கொண்ட மந்திரியையும் அருகருகே வைத்து நாடகத்தில் தொய்வு நிலை ஏற்படாதவாறு அடித்து என்ன நிகழ்மோ என ஆவலைத் தூண்டும் வகையில் கதையோட்டத்தை அமைத்துள்ளார். “தருமத்தின் வாழ்வதைச் சூது கவ்வும் தருமம் மறுபடி வெல்லும்” என்ற வழி வழி வந்த கருத்தை வலியுறுத்துவதாக இதன் உட்பொருள் அமைந்துள்ளது. உத்தமமான பெண்களுக்குரிய இயல்புகள் அனைத்தும் கொண்ட பாத்திரமாக மனோன்மணி எனும் பாத்திரம் தலைப்புக்கேற்ற தகுதியோடு வர்க்கப்பட்டுள்ளது. பெரியோரைப் பேணல், இறை நம்பிக்கை, தந்தை சொல்லை மந்திரமாகக் கொள்ளல், உண்மை நட்பு, அரசவிகாசம் போன்ற உயரிய கொள்கைகள் உயிர்த் துடிப்போடு இழையோட விடப்பட்டுள்ளன. பண்டைய அக இலக்கியங்களில் பேசப்படும் காதல் - கற்ப மணம் புறநிய மரபு பிறழாமல் தனது நாடகத்தை நடத்திச் செல்கின்றார். புத்தியே சகல சித்தியும் என்பதில் அசையா நம்பிக்கை கொண்ட குடிசனுக்கு இறுதியில் நேருங் கதி “அபாது செய்தவர் பாது படுவர்” என்பதையும், குடிசு புத்தியினது சூட்சுமத்தையும் சிறம்படப் புனைந்துள்ளார்.

மொத்தத்தில் ஆங்கிலம் கற்று அதன்வழி இலக்கியம் படைத்தோரது பசைப்புலத்தில் நின்று - தமிழ்ப் பண்பாட்டினது அடித்தளம் தகர்வுறா வண்ணம் நாடக இலக்கியத்தை யாத்தளித்துத் தம் பெயரை நிறுத்தியுள்ளார் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை எனலாம்.

முன்னுரை

மனோம்மணியம் என்னும் நாடகம் பற்பல துறைகளில் பற்பல அறுங்களைப் போதிப்பது; பல அழகு வாய்ந்தது. இதனை எழுதிய பேராசிரியர், சுந்தரம்பிள்ளை, பல கலைகளை நீந்திக் கரைகண்ட புலவர் சிகாமணி. மனோம்மணியத்தைப் போல் வேறொரு நூல் தமிழில் இல்லை. இத்துணை மாண்பு வாய்ந்த நூலுக்கு வழிநூலாய் வந்த என் நூல் முதல் நூலினது அழகையும் மாண்பையுமுடையது என்னும் வீண் எண்ணம் எனக்கு இல்லை. தமிழ் மாணவர் யாவரும் மனோம்மணியத்தைக் கற்றல் வேண்டும் என்னும் எனக்குள்ள ஆசையே அந்நூற்கு முதற்படியாக இதனை எழுத என்னை ஏவியது. இது வழிநூலாகலின் கதைபைச் சுருக்கியும் ஓரோவிடங்களிற் திரித்தும் எழுதியுள்ளது. முதல்நூல் செய்யுள் வடிவினது.

தமிழ் மூவகைய: இசைத்தமிழ், இயற்றமிழ், நாடகத்தமிழ். நாடகக் கருத்தா இயற்றமிழ் வடிவில் இயற்றமிழிலக்கணம் சிதைபாது நூல் செய்தல் வேண்டும் என்ற கட்டுக்கு உட்பட்டவன் அல்லன்; உலக வழக்குப்பேச்சையே தன் நூலுள் கொள்ள இடம்பெற்றவன். ஆயினும் மனோம்மணியக் கதையில் வரும் ஆவரும் அரிவையரும் உயர்குடிப் பிறப்பும் கல்விநலமும் பெற்றவராகலின் அவர் வாய்ப்பேச்செல்லாம் உயர்நடைக்கும் இழிந்த நடைக்கும் இடையே கற்றவர் இயல்பிற் பேசும் பேச்சிலே வரைந்துள்ளேன்.

இந்நாடகத்தில் அங்கம் III களம் 3 இல் உள்ளவை எல்லாம் புதியன. பேராசிரியர் செய்த மனோம்மணியத்தில் இல்லை. இவ்விஷயத்திற் பேராசிரியர் எண்ணம் வேறு, என் எண்ணம் வேறு. புருஷோத்தமனை நனவிற் காணாவிடினும் கனவிற் கண்டபொழுதே தன் உயிரும் தன் காதலன் உயிரும் ஒன்றிப்படியால் தந்தையின் எண்ணைத்துக்குச் சம்மதிக்க அவளால் இயலவில்லை. பேராசிரியர் எண்ணம் யாதோ அறியேன். என் எண்ணத்தை அவர் அறியின் யான் செய்தது குற்றம் என்னார் என எண்ணுகிறேன். இதனாற் பேராசிரியர் பேரறிவுக்கு என் சிற்றறிவைச் சமஞ்செய்தேன் எனப்பெரியார் எண்ணார்.

Francis Kingsbury

கதையில் வரும் ஆடவர் அரிவையர்

சீவகன்	-	பாண்டிய நாட்டரசன்
மனோன்மணி	-	சீவகன் மகள்
சுந்தரமுனிவர்	-	சீவகன் குரு
குடிலன்	-	சீவகன் மந்திரி
நாராயணன்	-	சீவகன் படைத்தலைவன்
பலதேவன்	-	குடிலன் மகன்
வாணி	-	மனோன்மணி தோழி
சகடன்	-	வாணியின் தந்தை
நடராசன்	-	வாணி காதலன்

செவிலியர் சேவகர் முதலியோர்

புருடோத்தமன்   சேரநாட்டரசன்
அரூள்வரதன்   புருடோத்தமன் படைத்தலைவன்

சேவகர் முதலியோர்

கதை நிகழிடம் : திருநெல்வேலியும், திருவனந்தபுரமும்

காப்பு வெண்பா

அமைய அருளைத்தும் ஆட்டுமேல், நெஞ்சே
சுமைநீ பொறுப்பதெவன், சொல்லாய்; -- நமையுமிந்த
நாடகமே ஆட நவின்றால் அதற்கிசைய
ஆடுவம்வா; நாணம் அவம்.

மனோன்மணிபம்

அங்கம் I

களம் 1

இடம் :- திருநெல்வேலி பாண்டியன் கொலுமண்டபம்

சீவகன், குடிலன், நாராயணன் முதலியோர் கொலுவில் இருக்கின்றார்கள்

சேவகன் : மகாராசா! சுந்தரமுனிவர் வாசலில் வந்து நிற்கிறார்.

சீவகன் : மந்திரி, பிரதானி, நீங்கள் போய் முனிவரை அழைத்து வருங்கள்.

குடிலனும் நாராயணனும் போய்ச் சுந்தரரை அழைத்து வருகின்றார்கள்.

சீவ. (குலைமேற் கைகுவிய) சுவாமிகாள்! வருக, வருக. இன்றல்லவோ இந்நகரமும், இக்கோட்டையும், நானும் என் மணியும் செய்த தவத்தின்பேறு பெற்றோம். இந்த ஆசனத்தில் வீற்றிருக்க.

சுந்தரர் இருந்தபின் எல்லோரும் இருக்கின்றனர்.

சுந். சீவகா! உன்னையும் உன்குலத்தையும் பாண்டிய நாட்டையும் இறைவன் காக்க! எப்படி உங்கள் சேமம்?

சீவ. சுவாமிகள் அருளிருக்க எங்களுக்கு என்ன குறை.

சுந். மனோன்மணி சேமம் எப்படி?

சீவ. மணியும் சேமமுடையாள்.

சுந். நன்று, நன்று

சீவ. சுவாமிகள் கோட்டையைப் பார்த்ததோ?

சுந். (பராமுகத்தோடு) ஆம், பார்த்தேன்.
 சீவ. ஏன் ஏதாவது குற்றம் குறை உண்டோ?
 சுந். குற்றமொன்றுமில்லை.
 சீவ. குறை?
 சுந். ஆம், குறை ஒன்று கண்டேன், இந்தக் கோட்டையைப் பகைவர் முற்றினால் நீ தப்பிப்போக என்ன வழி வைத்திருக்கிறாய்?

சீவகனும் குடிலனும் ஒருவரையொருவர்
 நோக்குகின்றனர்.

சீவ. சுவாமிகாள்! என்பெயரைக் கேட்டாலும் அரசரெல்லோரும் அஞ்சுவார்களே, இந்தக் கோட்டை எவ்வளவு வலிது! இதன் அகழ் என்ன! கோட்டை மதில்மேலுள்ள பொறிகளென்ன! யாரேனும் மடையர் தட்டுத்தடுமாறி தெரியாமல் வந்தாலும் இந்தப் பொறிகளின் இயக்கத் தைக் கண்டவுடனே நடுநடுங்கி, கலங்கி ஓடிவிடுவார்களே. இப்படியிருக்க நான் தப்புவதற்கு வழி ஏன்?

சுந். சம்போ! சங்கரா!..... சீவகா, உன் நன்மையையும் மனோன்மணி சேமத்தையும் தேசத்தின் வாழ்வையும் எண்ணி நான் இக்கோட்டைக்குள் சில கிரியை செய்ய வேண்டும். கோட்டைக்குள் ஓர் அறையில் நினைத்த நேரம் வரவும், போகவுந் தடையில்லாதபடி எனக்கு அறையின் திறவுகோலும் வேண்டும். தருவாயா?

சீவ. சுவாமிகள் சித்தம் என்பாக்கியம், சேவகா! சுவாமிகள் காட்டுகிற அறையும் திறவுகோலும் சுவாமிகளுக்குக் கொடு!

சுந்:- வெற்றி பெறுக சீவகா!

சுந்தரர் எழுத்துசெல்ல எல்லோரும் வணங்கி வழி யனுப்புகின்றனர். சுந்தரர் சேவகனொருவனோடு வெளிச் செல்கின்றனர்.

களம் 2

இடம் : திருநெல்வேலிக் கோட்டை, கன்னிமாடம்.

மனோன்மணி இருக்க, வருகிறாள் வாணி.

மனோ. வாணி! வா வா ஏன் உன்முகம் வாடியிருக்கிறது?

வாணி. (பேசக்கஷ்டப்பட்டு) ஒன்றுமில்லை அம்மா.

மனோ. ஏன்? என்ன விசேஷம் வாணி? ஏன் அழுகிறாய்?

வாணி. அம்மா, நான் எப்படிச் சொல்லுவேன்?

மனோ. என்ன, நடராசர் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டுப் போய் விட்டாரோ?

வாணி. (இல்லைபென்ற குறிதோன்றத் தலையை அசைக்கிறாள்)

மனோ. பிள்ளை என்ன, நேற்று உனக்கு என்ன சொன்னார்?

வாணி. நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து இன்றைக்கு அஞ்சு நாள்.

மனோ. “நாம் ஒருவரையொருவர் காணா நாளெல்லாம் வீணாம் நாளே” என்ற சொல் வெறும் பேச்சுத்தானோ? இது தானோ காதல்?

• (வாணி தேம்பித் தேம்பியழுகிறாள்)

மனோ:- (வாணியின் கையிரண்டையும் தன் கைக்குள் அடக்கி) தோழி, எனக்கும் ஒளிப்போ?

வாணி:- அம்மா! எந்தகப்பனுந் தாயு மென்னை நடராசாருக்குக் கொடுப்பதில்லையாம்; அதுமட்டுமல்ல குடிலன் மகன் பலதேவனுக்குத்தான் என்னைக் கொடுப்பார்களாம்.

மனோ : அதற்கென்ன பலதேவன் மந்திரிமகன் அல்லவோ? கட்டழகன்; அதற்கேன் அழுவான்?

வாணி : அம்மா, நடராசரும் பலதேவரும் ஆனையும் பூனையும் போலல்லவோ? நடராசருக்கு என்னைக் கொடாவிட்டாலும் நான் இப்படி விசனப்பேன். நான் அவரை நேசிக்கிறது அவருக்குத் தெரியும், நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசித்தால் அதுபோதும். மனமும் மனமும் பொருந்தினபின் மணம் அவ்வளவு அவசியமில்லை. அது அல்ல என்னை வருத்துகின்றது. பலதேவன் கையில் என்னைக் கொடாமல் இருந்தால் அது போதும்..... எனக்கு வயது இருபத்துமூன்று ஆகியும் ஒருநாளும் என் தாய்தகப்பன் சொல்லை மறுத்ததே யில்லை. ஆனால் இன்றைக்கோ..... (தேம்பிய முகுகின்றாள்) அவர்களைப் பார்த்து.....” என்னை யல்ல..... என் பிணத்தையே..... பலதேவன் கையிற் கொடுப்பீர்கள்” என்றுபின் இங்கே ஓடிவந்துவிட்டேன். (தேம்பிய முகுகின்றாள்.)

மனோ. வாணி! வாணி! அழாதே, அழாதே. ‘கடவுளை நம்பி னோர் கைவிடப்படார்’ என்று சுந்தரமுனிவர் நமக்குப் போதித்தது நீ மறந்து போனாயோ? எனக்கோ ஒரே ஒரு ஆசை சுந்தரமுனிவர் திருவடியில் இருந்து ஞானவாசித்தம் வாசிப்பதே.

வாணி. நூலறிவு என்ன செய்யும் ? வேகுதே என்நெஞ்சு!

மனோ. எதுக்கும் கடவுள் இருக்கிறார். வா, பந்தாடுவோம்.

களம் - 3

இடம் : சீவகன் கொலு.

சீவகன், குழலன் , நாராயணன் முதலியோர் இருக்க சகடன் வருகிறான்.

சகடன். மகாராசா வாழ்க! வாழ்க மகாராசா!

சீவ. வாரும் சகடரே; சேமந்தானே?

- சக. ஷேமமே, மகாராசாவின் குடைக்கீழ் இருக்கிற எங்களுக்கு என்ன குறை?
- சீவ. குறையுண்டோவென்று நான் கேட்கவில்லையே, ஏதோ குறையிருக்கிறதுபோடு தோன்றுகின்றது. என்ன சங்கதி?
- சக. மகாராசா! எனக்கு வயது ஐம்பத்தைஞ்சு. இத்தனை வருஷம் குறையென்றால் என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது. இப்போதோ..... ஒருவரும் ஒரு தீங்கும் எனக்குச் செய்யவில்லை. யார் எனக்குத் தீங்கு நினைக்கிறவர்கள்? என் மகன் வாணிதான் இப்போது எனக்கும் அவள் தாய்க்கும் இயமன் போல வந்திருக்கிறாள்.
- சீவ. சகடரே, அப்படிச் சொல்லாதேயும், வாணியை நான் அறிவேன். அவள் புத்தி என்ன! படிப்பென்ன! குணமென்ன! இதனால் அல்லவோ மனோன்மணியும் வாணியும் நகமும் தசையும் போலச் சினேகிதிகள். வாணி நல்லவள்.
- சக. எல்லாருக்கும் நல்லவள்தான். எங்களுக்குத்தான் கொள்ளி வைக்க வந்தவள்.
- சீவ. என்ன சங்கதி?
- சக. வாணியை நம் மந்திரியார் மகன் பலதேவருக்குக் கன்னிகாதானம் செய்ய நானும் என்மனைவியும் எண்ணினோம். இதை நாங்கள் நேற்று அவளுக்குச் சொல்ல, "பெட்டியிலே அடங்கியிருந்த நாகம் சீறிக் கொண்டு படமெடுத்தது போல" உருக்கொண்டாள். இதற்குமுன் ஒருநாளும் அவளை இப்படி நாங்கள் கண்டதேயில்லை.
- சீவ. ஏன், என்ன சொன்னாள்?
- சக. தான் செத்தாலும் பலதேவனுக்கு வாழ்க்கைப்படப் போகிறதில்லையாம்.
- சீவ. ஏன், என்ன காரணம்?
- சக. இங்கே நடராசன் என்ற ஒரு பித்தன் திரிகிறான். தான் வாழ்க்கைப்பட்டால் அவனுக்குத்தான் வாழ்க்கைப்படுவாளாம். இல்லாவிட்டால் இருக்கிறபடியே இருப்பாளாம். இனி நாங்கள் என்ன செய்வோம்?

சீவ. நடராசன் வடிவழகன், எந்தப்பெண்ணும் அவனைக் கண்டால் மயங்குவாள்; ஆனால்.....

சுக. எங்களுக்கு வேறே பிள்ளையில்லை. நாங்களிருவரும் காசிக்குப்போய் கங்கையிலே விழுந்து உயிரைவிடப் போகிறோம். போகுமுன் மகாராசாவுக்கு இதைச் சொல்ல வந்தேன்.

சீவ. சீச்சீ, சுகடரே, என்ன வீண்பேச்சு? நான் வாணியைக் கண்டுபேசுவேன். என்பேச்சை அவள் தட்டாள். உங்கள் விருப்பப்படியே அவள் பலதேவனுக்கே வாழ்க்கைப்படச் சமமதிக்கும்படி செய்வேன். நீர் வீண் ஆயாசத்தை விட்டுச் சந்தோஷத்தோடு போம். உமது மனைவியையும் போய்த் தேற்றும்.

சுக. மகாராசா! எங்களுக்கு புது உயிர் வந்தது. வாழ்க, வாழ்க பாண்டியகுலதீபமே!

சுகடன், போகிறான், குடிலனும் போகின்றான். செவிலி ஒருத்தி வருகின்றாள்.

செவி. நம்ஸ்காரம் சாமீ!

சீவ. என்ன தாதி, உன்முகத்திலே கலக்கத்தோன்றுகின்றது.

செவி. மகாராயா, நம்ம தாய்க்கு.....

சீவ. தாய்க்கு என்னடி? உடனேசொல், ஒன்றும் ஒளிக்காதே

செவி. இல்லை, மகாராய, நேற்றுமாலை தாயும் வாணியும் பந்து விளையாடினார்கள் நிலாமுற்றத்திலே. அதன் பின் சாப்பிட்டுவிட்டு தாய் படுக்கைக்குப் போனார்கள். இராத்திரியெல்லாம் நல்லதூக்கம். நான் பக்கத்திலேயே படுத்திருந்தேன்

சீவ. சொல்லு, சொல்லு. காரியம் என்ன என்று சொல்லு கதையை வளர்க்காதே.

செவி.

இல்லை மகாராயா. ஓக்கத்திலே வாய்குழறி ஏதோ பேசிவார்கள். நான் உற்றுக்கேட்டேன். “நாதா! நாதா! நான் உம்மை ஒருநாளும் மறவேன்” என்ற சொல்லுக்கேட்டது. அப்பறம் தாய் திமரென்று அழுதார்கள். உடனே எழுப்பி என்ன என்று விசாரித்தேன். “ஒன்று மில்லை, சும்மா தொந்தரவு செய்யாதே” என்றார்கள். ஆனாலும், அதுமுதல் இம்மட்டும் காய்ச்சல்; ரொம்பத் தாகம். பார்வை வெருண்ட பார்வை; ஒருத்தரும் பாராவிட்டால் தானே சிரிக்கிறதும் அழுகிறதும். தாய்க்கு ஒருநாளும் இப்படி இருந்தில்லை, மகாராயா.

(தேம்பியழுகிறாள்.)

பாண்டியன் எழுந்து செவிலியோடு செல்கிறான்.

களம் 4

இடம் : கன்னிமாடம்

மனோன்மணி சயனித்திருக்க சீவகன் பக்கத்தில் ஓர் ஆசனத்தில் இருக்க, வாணியும் செவிலியும் நிற்கிறார்கள்.

சீவ. மகளே! உனக்கு என்ன செய்யுது? (அவள் நெற்றியில் அரசன் தன் கையைய வைத்து)

மனோ. (மௌனம்)

சீவ. மகளே! ஏன் ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கின்றாய்?

மனோ. அப்பா! என்னென்று சொல்ல? எனக்கே தெரியவில்லை. இப்படி முன் ஒரு போதும் இருந்ததில்லை, என் மனத்தில் பெருங்குழப்பம்.
(கண்ணீர் சிந்துகிறாள்)

சீவ. மணி! ஏன் அழுகிறாய்? நீ அழுது நான் ஒருநாளும் கண்டதில்லை. பிள்ளைகள் இப்படித்தான் தங்களுக்கு நோயும் வருத்தமும் உண்டாக்கிக் கொள்வதுமன்றி மற்றவர்களுக்குங் கஷ்டந்தருதல்.
(வாணியைப் பார்க்கிறான்)

வாணி! இங்கேவா நீயும் இட்டடித்தான், இதுவரையிலும் நல்லபிள்ளையென்று பேரெடுத்த நீ இப்போது குழப்படி செய்யத் தொடங்கி விட்டாய்.

வாணி. மகாராசா! நான் என்ன செய்வேன்?

சீவ. சும்மா இரு எனக்கெல்லாந் தெரியும்; உன் தாய் தகப்பனைவிட நீ அதிகம் படித்தவளோ? புத்திசாலியோ? அனுபவம் முதிர்ந்தவளோ? அவர்கள் பேச்சைக் கேளாமல் முரட்டாட்டம் பண்ணுகிறாய்.
(வாணி மெளனம் சாதிக்கிறாள்)

ஏன் வாணி, உன் தாய் தகப்பன்மார் உன்னைப் பலதேவனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுக்க எண்ணினால் அதற்குச் சம்மதியாமல், மாட்டேன் என்கிறாயாம்.

வாணி. மகாராசா! நான் பலதேவனை நேசிக்கமுடியாது; நான் நேசியாத ஒருவனை விவாகஞ் செய்ய சம்மதிப்பது எப்படி?

சீவ. அடட, புதுப்பேச்சுப் பேசுகிறாய். எங்கள் காலத்திலே பிள்ளைகளுக்குத் தாய் தகப்பன்மார் கலியாணஞ் செய்து வைப்பார்கள். அதன்பின் பிள்ளைகள் ஒருவரை ஒருவர் நேசிப்பார்கள். இப்போது முதலிலே அறிந்து நேசிக்கவேண்டுமாம். அதற்குப் பிறகுதானாம் விவாகம் செய்கிறது! இது காலிகாலம்.

வாணி. மகாராசா! நேசம் என்பது இயல்பிலே வருவதோ அல்லது கட்டாயத்தினால் வருவதோ? "நீ ஒருவனை நேசி" என்றால் நேசிக்க முடியுமோ?

சீவ. உன் கெட்டித்தனத்தைக் காட்டுகிறது இங்கே அல்ல. நான் சொல்லுகிறபடி பலதேவனையே நீ விவாகஞ் செய்ய வேண்டும்.

வாணி. இல்லை என்றால்?

சீவ. நீ என்றைக்கும் கன்னியாயிருக்க வேண்டும். வேறொருவனையும் நீ விவாகஞ் செய்வது இல்லை.

வாணி. சம்மதம்.

- சீவ. போடி, பிச்சி. சீ என்றைக்கும் கன்னியாயிருந்தால் உன் அழகு எப்படிப்போம்? அரைத்தால் அல்லவோ சந்தனம் மணக்கும்.
- வாணி. கறையான் அரித்தால் சந்தனம் மணக்குமோ?
- சீவ. விடு விடு, பகிடி; நான் சொல்லுகிறபடி செய்ய வேணும்
- வாணி. மகாராசா, என்றைக்கும் கன்னியாய் இருக்கச் சம்மதம். (சேவகன் வருகிறான்)
- சேவ. சுந்தரமுனிவர் வந்திருக்கிறார்; மகாராசாவைக் காண லாமோ என்று கேட்கிறார்.
- சீவ. ஆம், ஆம்; உடனே அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வா. (சேவகன் செல்கிறான்)
- சுந்தரமுனிவர் வருகிறார். சேவகன் பின்னாலே வருகிறான்.
- சீவ. சுவாரிகான்! நமஸ்காரம்; சுவாமிகள் வந்தது நல்ல வேளை.
- சுந். என்ன விசேஷம்? (மனோன்மணியைப் பார்க்கிறார்) மனோன்மணிக்கு என்ன?
- சீவ. இராத்திரித் தொடக்கம் காய்ச்சலாம்; ஏன் என்று தெரியவில்லை. கேட்டால் ஒன்றுஞ் சொல்லுகிறாள் இல்லை.
- மனோ. சுவாமிகள்! என்ன என்று எனக்குத் தெரியாததை நான் எப்படிச் சொல்வது.
- சுந். (இரண்டு விநாடி அவளை உற்றுநோக்கினபின்) சீவகா! உன் மகளுக்கு ஒரு தீங்கும் இல்லை. இதெல்லாம் சீக்கிரம் மாறிவிடும். நான் உனக்கு ஒன்று சொல்ல வேண்டும். இங்கே வா (தனியிடத்துக்கு அரசனை அழைத்துச்சென்று) மனோன்மணிக்கு விவாகம் செய்யும் பருவம் அடுத்தது, அவள் என்றைக்கும் சின்னப்பிள்ளை என்று நீ நினைக்கக்கூடாது. சீக்கிரம் விவாகம் செய்து வைக்க வேண்டும். இவளுக்கு ஏற்ற கணவன்

சேரதேசத்து மகாராசா புருஷோத்தமவருமனை விட வேறொருவனும் இல்லை. அவனுக்கும் மனோன்மணியைப்போல வேறொரு மனைவி கிடைப்பதும் முடியாது. இது நான் அறிந்த உண்மை. காலந்தாழ்த்தாமல் உடனே சேரனிடம் தூதனுப்பி செய்யவேண்டிய ஒழுங்கெல்லாம் செய். சேரனிடம் போய் ஒழுங்கு செய்யக் கூடியவன் நடராசன். உடனே அவனை அனுப்பு.

- சீவ. சுவாமிகாள்! இதற்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன்? என்னையும் என் மணியையும் காக்க மதுரையை விட்டு அடிகள் திருநெல்வேலிக்குவந்தது சிவன் செயலன்றோ? சுவாமிகள் சொல்லியருளியபடியே செய்வேன். ஆனால் அதற்குமுன் குடிலனையும் ஒரு வார்த்தை கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.
- சுந். சரி சரி, உன் எண்ணப்படிசெய், சம்போ சங்கரா, மகாதேவா! மனோன்மணியை நீதான் காக்கவேண்டும். சுந்தரர் போகிறார்.

களம் 5

இடம் : குடிலன் வீடு

நிலாமுற்றத்திலே குடிலன் முன்பின் உலாவிக்கொண்டு சிந்தனை செய்கிறான்.

- குடி. (தனதுள்) புத்தியே சகல சக்தியும். இதுவரையும் நினைத்ததெல்லாம் முடித்தேன். மதுரையை விட்டு அரசனைப் புறப்படுத்தி, திருநெல்வேலிக்குக் கொண்டு வந்தேன். மதுரையில் வரக்கூடிய தடைகள் திருநெல்வேலியில் வாரா. கோட்டையும் கட்டி முடித்தேன். அடுத்தபடி என்ன? யோசித்துச் செய்தால் எல்லாம் அனுகூலமாகவே முடியும். சுந்தரனும் நாராயணனும் சீவகனைக் காக்க கங்கணங் கட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். குடிலன் யாரென்று அவர்களுக்குக்

தெரியாது. இயல்பை கையிலகப்பட்டவனை ஒரு வேளை மீட்கலாம். சாவித்திரி மீட்டாளாமே சத்தியவாளை. குடிவன் கையிலகப்பட்ட சீவகனை தப்புவிக்கத் தேவராலும் முடியாது; மூவராலும் முடியாது. ஆலவாய்ச் சுந்தரேசரரும் திருநெல்வேலி வேய்முத்தரும் கெட்டிக்காரரானால் ஒருகை பார்க்கட்டும். நானும் ஒரு கை பார்ப்பேன். ஆனால் எல்லாம் காலம் அறிந்து செய்யவேண்டும். தகுந்தபடி யோசிக்கவேண்டும். இதிலே பிழையொன்றும் விடக்கூடாது. பாண்டியநாடு நமதே நமக்குப்பின் நம் குமாரன் பலதேவன் பாண்டியனாவான். குடிபாண்டியர்; ஆகா, நன்று தொனிக்கின்றது. (சேவகன் வருகிறான்)

சேவ. மகாப்பிரபு, மகாராசா எசமான்களை அழைத்துவரும்படி என்னை அனுப்பினார்.

குடி. என்ன விசேஷம்?

சேவ. இளவரசிக்கு இராத்திரி முதல் காய்ச்சலாம். சுந்தர முனிவர் வந்து பார்த்து விட்டுப் போனார். இராசா விடத்திலே ஏதோ இரகசியம் சொன்னாராம். இரகசியம் எல்லாம் பரகசியமாய்ப் போய்விட்டது. மனோன்மணித் தாய்க்கு உடனே ஒரு கலியாணம் பேசி முடித்து வைக்கவேண்டும் என்றாராம்.

குடி. நல்லது, நல்லது இந்தச் சுபவிசேஷம் கொண்டு வந்த உனக்கு இதோ வெகுமதி (தன் கழுத்திலிருந்த முத்துமாலையை எடுத்துச் சேவகன் கழுத்தில் அணிகிறான்) போ மகாராசாவிடத்திற் சொல்லு ஒரு நொடியில் வந்து விட்டேனென்று.

சேவ. (சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து) பிரபு, பிரபு! எசமான் களைப் போலப் பெரிய மனுஷரை உலகத்திலே பார்க்கலாமோ? (எழுந்து வெளியே செல்கிறான்)

குடி. மடையன், இவனைப்போல் எல்லோரும் மடையர். இவன் பேதை, நாராயணன் மட்டி, சுந்தரன் மடையன், சீவகன் மிலேச்சன், இவர்கள் எல்லாரையும் இராட்டினத்திலே ஒரு ஆட்டம் ஆட்டி வைப்பேன்.

களம் 6

இடம் : அரமனை

சீவகனும் குடிலனும்

- சீவ. இதெல்லாம் சொன்னார் சுந்தரமுனிவர் தான். புருஷோத்தவருமனை மணிக்கு ஏற்ற கணவன் என்றும் குறித்ததும் அவரே சேரனிடம் நடராசனைத் தூதனுப்பும் படி சொன்னவரும் அவரே.
- குடி. மகாராசா இளவரசியின் விவாகத்தை நான் மறந்திருந்த வனல்ல. கோட்டை கொத்தளங்களெல்லாம் முடிந்த வுடனே அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய எண்ணி யிருந்தேன். எல்லாம் கட்டிமுடிந்தன. இதைப்பற்றி மகா ராசாவிடம் நாளைக்குப் பேசலாம் என்று நினைத்தேன். பஞ்சாங்கத்திலே நாளைக்கு நல்லநாள். சுந்தரர் இன்றைக்கே சொல்லிவிட்டார். சந்தோஷம், சந்தோஷம். இதைக் கேட்டவுடனே என் உள்ளத்தில் வந்த களிப்புக்கு அளவில்லை.
- சீவ. ஆம், அறிந்தேன் நீ சீவகனுக்கு முத்துமாலை கொடுத்ததெல்லாம் வந்து சொன்னான்.
- குடி. புருஷோத்தமன் பல நற்குணங்களுள்ளவன்; வீரன் அஞ்சாநெஞ்சன். ஆனால்.....
- சீவ. ஆனால்?
- குடி. தன்னைவிடப் பெரியவன் ஒருவனுமில்லை என்று செருக் குள்ளவன். வாலிபனிடத்திலே செருக்கு இருப்பது இயல்புதானே. வயது முதிர், முதிர் தன்னைப் போன்ற வர்களும் தன்னிலும் பெரியாரும் இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிவான். ஆகவே இதை ஒரு பெருங்குற்ற மென்று கொள்ளலாகாது. வேறொரு தடையுண்டு:

பெண்ணீட்டார் விவாகம் பேசிப் போவது முறை அல்ல; வழக்கமுமல்ல; அழகுமல்ல. ஆயினும் ஆபத்துக்குப் பாபமில்லை. நமக்கு அவசரமானால் நாம் தானே போகவேண்டும்!

சீவ. அப்படி என்ன அவசரம்? எனக்கும் என் மகளுக்கும் பழிப்புக்கிடமானதொன்றும் நான் செய்யக்கூடாது.

குடி. மகாராசா, இளவரசியாருக்கு புருஷோத்தமனே தக்க மணமகன் என்று சுந்தரர் சொன்னது முழுவதும் சரி. அவனிடத்தில் இப்போதே தூதனுப்பி ஒழுங்கு பண்ண வேண்டும் என்றதிலும் தவறு இல்லை. ஆனால், முதலிலே கலியாணம் பேசாமல் வேறே விஷயங் களைப் பேசினபிறகு கலியாணப்பேச்சு, எண்ணிப்போன காரியமாகத் தோற்றாமல் நடுவிலே இயற்கையில் எழுந்த ஒரு பேச்சப்போலப் பேசி முடிவுகட்டவேண்டும்.

சீவ. குடிலா, நீயல்லவோ மந்திரி, வியாழபகவானும் வெள்ளி பகவானும் உன்னிடத்தில் வந்து பிச்சை கேட்டாலும் அவர்களுக்கு இந்தப் புத்தி கிடைக்குமோ? உன்னை மந்திரியாகப்பெற்ற என் பாக்கியத்துக்கு என்ன சொல்லுவேன்!

குடி. மகாராசாவின் பக்கத்தில் இருக்க நாளுக்கு நாள் என் புத்தி கூர்மை அடைகிறது. இதிலென்ன விசேஷம்.

சீவ. சரி, என்ன சொல்லலாம். புருசோத்தமனிடத்திற் போய் முதலிலே பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

குடி. இதுதான் அது: சேரநாட்டிலே தென்பாகத்திலே நன்செய் நாடு என்பது ஒன்று உண்டு. அதை நாஞ்சிநாடு என்று இப்போது வழங்குகிறார்கள். இந்த நன்செய் நாட்டுக்கு பழையபெயர் தென்பாண்டி. இதுமுன்னே பாண்டியைச் சேர்ந்தது. இதனால் அல்லவோ இதற்கு தென்பாண்டி என்று பெயர் வந்தது. மேலும் பேசுகிற பாஷையும்

தமிழே; மலையாளம் அல்ல. ஆகவே இது மலையாள தேசத்தைச் சேர்ந்தது எப்படி? முன்னே வலி இல்லாத பாண்டியனொருவன் காலத்தில் படைவலியுள்ள சேர-
 னொருவன் இந்தநாட்டைப் பற்றியிருக்க வேண்டும் இப்போது நாம் வலியில்லாதவர்கள் அல்ல. நமது நாட்டை நமக்கே திருப்பிக்கொடுக்கும்படி நாம் கேட்பது தப்பிதமுமல்ல. ஆனால் புருஷோத்தமன் நன்செய் நாட்டைக் கொடுக்கச் சிறிதும் இசையான். கொடேன் என்று அவன் மறுத்தால் நாம் சண்டைக்கு வருவதாகச் சொல்லவேண்டும். அதற்கும் அவன் அஞ்சுகிறவனல்ல. “வாருங்கள் ஒருகை பார்ப்போம்” என்பான்; அப்பொழுது “ஏன் வீணாகச் சண்டைபோடுவான்? பாண்டியனுக்கு ஒரு மகளுண்டு. வேறு பிள்ளை இல்லை. பாண்டியன் மகளை நீ விவாகஞ் செய்து கொண்டால் நன்செய்நாடு மட்டுமல்ல, பாண்டிநாடு முழுவதும் உனதாய் விடும். முன்னே தடாதகைப் பிராட்டியோடு சோமசுந்தரப் பாண்டியர் பாண்டிய நாட்டை ஆண்டது போல இப்போதும் மனோன்மணி மகாதேவியோடு நீயே பாண்டி நாட்டையும் ஆளலாம்” என்று அவனுக்கு சொல்ல வேண்டும்.

சீவ. சபாஷ் சபாஷ், என்மகளுக்கும் புருஷோத்தமவரு-
 மனுக்கும் கலியாணம் முடிந்ததென்றே நினைக்கின்றேன். இதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. நான் செய்த தவமே தவம்

குடி. மகாராசா யோசனை நல்லதானாலும் இதைப்போய்ச் சொல்லுகிற தூதன் தேர்ந்தவனாயிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் காரியம் கெட்டுப்போம். முனிவர் சொன்னதிலே ஒன்றுதான் பழுது: “நடராசனை அனுப்பு” என்றாரே. நடராசன் யார்? இராச்சியத்தந்திரம் அவனுக்கு என்ன தெரியும்? புருஷோத்தவருமனிடம் போக நடராசன் சிறிதும் தக்கவனல்லன்.

- சீவ. என்ன, முனிவருக்குமல்லவோ புத்தியினம் வந்தது.
- குடி. இதிலே அவரைப் பழுது சொல்லக்கூடாது. அவரோ தபசி அவருக்குப் பதிநால், அறநூல்தெரியும். இராச்சிய தந்திரம் எங்கே, முனிவர்கள் எங்கே? ஆகையால் முனிவரிலே பிழை இல்லை.
- சீவ. யாரை நான் அனுப்பவேன், யார் நமது காரியமாய்ப் போவான்? (மவுனம்) மந்திரி குடிலா! உன்மகன் பலதேவனைத் தவிர வேறொருவனையும் அறியேன்.
- குடி. பலதேவனா? பாலன் அவன். அவனால் இது முடியுமோ?
- சீவ. பலதேவனா பாலன்? அவன் மிக்க சமர்த்தன்; அன்றைக்குத் தமிழ்ச்சங்கத்திலே அவன் பேசியதைக் கேட்டேன். நான் அடுத்த அறையில் இருந்தது அவனுக்குத் தெரியாது. கேட்ட போது, இவன் குடிலன் மகன் அல்லனோ! தகப்பனுடைய சாமர்த்தியம் பிள்ளைக்கு இல்லாமற் போகுமோ என்று நினைத்தேன்.
- குடி. தமிழ்ச் சங்கத்திலே பேசுகிறது வேறே இராசசபையிலே பேசுகிறது வேறே. இராசசபையிலே பேச அவனால் முடியுமோ?
- சீவ. ஏன் முடியாது? நீ அவனுக்குப் போதிக்கவேண்டிய விதமெல்லாம் போதித்துப் பேசவேண்டிய விதமெல்லாம் சொல்லி அனுப்பினால் அவன் அப்படியே செய்து வருவான்; என் வேண்டுகோளைத் தட்டாதே.
- குடி. மகாராசா சித்தம் எங்கள் பாக்கியம்.

அங்கம் II

இடம் : திருவனந்தபுரம், சேரன் அரமனை

புருஷோத்தமவருமன் : (தனதுள்)

இஃது என்ன கனவு! ஒரு நாள் அல்ல; ஓர் இரவு அல்ல; இப்போது பத்துநாளாய் ஒவ்வொரு இரவிலும் தவறாமல் இந்த ஒரே கனவு வருகிறது. என்ன புதுமை! எனக்கு வயது இருபத்தைந்து ஆகியும் ஊர்வசி, திலோத்தமை அல்ல, இரதியும் சகியும் என்முன்னே வந்து நின்றாலும் கலங்காத என்னைக் கலங்கச் செய்கிற இந்தப்பெண் யார்? இப்படிப்பட்ட பெண் பூமியில் இருக்கிறாளோ? தேவலோகத்தில் இல்லை. இக்கனவு தவறாமல் பத்து இராத்திரி வந்தாலும் இரவுக்கு இரவு அதிசயத்தோடு வளர்கிறது. முதல் நாள் பெண்ணின் உருவம் மட்டுங் கண்டேன். அன்று அவள் என்னைப் பார்க்கவில்லை. அடுத்தநாள் என்னை நோக்கினாள். அவள் முகத்தை நான் ஏறிட்டுப் பார்க்கவே எங்கள் கண்கள் சந்தித்தன. உடனே தலை குனிந்து கண் நிலத்தை நோக்க, வலது காற் பெருவிரல் நிலத்தை உழுதது. இராத்திரிக் கண்ட கண்விலே கூந்தல் சோர நான் அவள் முகத்தை நோக்கினாலும், நாணத்தை மறந்து புன்னகையோடு தன் இரண்டு கண்ணாலும் என்னை இடை விடாது பார்த்த பார்வைதான் அம்புபோல் என் நெஞ்சைப் பிளந்தது. சுந்தரி நீ யார்? இராமன் வாலியை ஒளித்து நின்று எய்தானாம். நீ என்முன் நின்று எய்கிறாய். வாலியைத் தைத்த அம்பில் இராமன் பெயர் இருந்தது. நீ எறியும் அம்பில் உன் பெயரைக் காணேனே! ஐயோ, உன்னை நான் எப்படி மறப்பேன்? இப்பெண் உலகத்திலிருக்கிறாளோ? இருந்தால் எப்படி யாவது நான் கண்டே தீரவேண்டும். இப்படி ஒரு பெண் இல்லை யானால் இவளை நான்மறக்க வேண்டும். “கிட்டாதாயின் வெட்டென மற” மறப்பதெப்படி? யாரோடாயினும் போர் செய்யநேர்ந்தால் ஒரு வேளை போரில் அவளை மறக்கலாம். போரொன்று வாராதோ?.....

சேவகன் வருகிறான்.

சேவகன்: மகாராசா பாண்டியன் சபையிலிருந்து தூதன் வந்து
வாசலிலே நிற்கிறான்.

புருஷோ. யார் அவன்? அவன் பெயர் என்ன?

சேவ. பலதேவனாம்

புருஷோ. பலதேவனா? அவன் இங்கே ஏன் வந்தான்? சீவகனுக்கு
யார் எப்படிப்பட்டவர் என்று தெரியாதுபோலும் அவனை
வரச்சொல்.

சேவகன் போகிறான் பலதேவன் வருகிறான்

பலதே. மகாராசா, நமஸ்காரம்

புருஷோத். வந்த காரியம் என்ன?

பலதே. பாண்டி மகாராசா சீவகவழுதி இங்கே இராசமுகத்திற்
தரும்படி ஓர் ஓலை என் கையிற் கொடுத்திருக்கிறார்
இதோ அந்த ஓலை.

புருஷோ. (ஓலையை வாசித்தபின்) நன்செய்நாட்டின் பழங்கதை
எனக்குத் தெரியவேண்டிய அவசியமில்லை. அந்தநாடு
எனக்கு முன்னையிருந்த மகாராசாவிடமிருந்து நான்
பெற்றுக்கொண்டது. நான் பாண்டிநாட்டிற்கு வந்து
அதைப் பிடித்துக் கொள்ளவில்லை. நன்செய் நாட்டை
நான் கொடுக்கப்போகிறதில்லை.

பலதே. எங்கள் மகாராசாவின் ஓலையை முழுதும் பார்த்ததோ?

புருஷோ. ஆம், ஆம், எல்லாம் தெரியும். சீவகன் இங்கே
படையெடுத்துவர அவசியமில்லை, நானே என் படை
யோடு அங்கே வருவேன். இவ்விஷயம் அங்கேயே
தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.

பலதே. மகாராசா! சேரர் அதிபதியும் பாண்டியர்கோனும் போரை
நாடினால் இருபக்கங்களிலும் எத்தனை ஆயிரவர் சாவர்?
எத்தனை ஆயிரவர் அங்கவீனராவர்? "செல்லப்
பிள்ளைக்கு விளையாட்டு சுண்டெலிக்குச் சீவன்
போகுது" என்பது போலல்லவோ முடியும்?

புருஷோ. நீ இந்தப் புத்திமதியை உன் இராசாவுக்கல்லவோ சொல்ல வேண்டும்?

பலதே. சொன்னால் என்ன; அவர் காதிலே இது ஏறாது; இராசா சொல்லாதது ஒன்று நான் சொல்லட்டுமா? எங்கள் மகாராசாவுக்கு ஒரு மகள்; ஆண்சந்ததி இல்லை. சேரர் அதிபதி அவளை மணந்துகொண்டால் நன்செய்நாடு மட்டுமல்ல, பாண்டியநாடும் அவரதாகும்.

புருஷோ. உங்கள் தேசத்திலே வண்டைப்பிடித்து, பூவிலே தேன் குடிக்க விடுவார்கள் போலும்? எங்கள் தேசத்திலே இரு பறத்திலும் காதல் மணமே அன்றி வேறொரு மணமில்லை, அன்றியும், என் சிங்காசனத்திலே இருவர் பெண்களுக்கு இடமிராது. தாமதம் வேண்டா, நீ போகலாம் இன்னும் இரண்டு நாளில் என்னையும் படையையும் திருநெல்வேலிக்கு அருகே காணலாம். சொல் இதை, உன்னை அனுப்பின இராசாவுக்கு.

பலதே. (தனதுள்) முடிந்தது நான் வந்த காரியம். சீவகன் நாளைக்குப் படுவான் நாப்படாப்பாடு; படட்டுமே.

பலதேவன் போகிறான்.

அங்கம் III

களம் 1

இடம் : திருநெல்வேலிக் கோட்டை

சீவகன், குடிலன், பலதேவன், நாராயணன், இருக்கிறார்கள்.

சீவ. குடிலா நாம் இப்பொழுதே போருக்கு ஆயத்தம் பண்ண வேண்டும். சேரன் இங்கே வந்து கோட்டையை முற்றும் முன் நாம் வெளியே சென்று அவனை மடக்கவேண்டும். உடனே புறப்படுவோம்.

- குடி. மகாராசா இங்கே நாங்கள்போய் அவனை மடக்குவோம்.
- சீவ. சீச்சீ அ.து ஒருபொழுதும் கூடாது. நான் வருவேன்
- குடி. சித்தம் எல்லோரும் புறப்பட்டுப்போனால் கோட்டையைக் காப்பவன் யார்? அதற்கு மிகச் சாமர்த்தன் ஒருவனை இங்கே வைத்துவிட்டுப் போகவேண்டும்.
- சீவ. சரி, அப்படியே செய்யலாம். நாராயணா நீ இங்கே நூற்றுவர் குதிரைவீரரோடு கோட்டையைக் காத்துக்கொள்.
- நாரா. மகாராசாவோடு வரும் படைத்தலைவன் யார்?
- சீவ. பலதேவன் வருவான். நானே போகும்போது நீ வர வேண்டிய அவசியமில்லை. அன்றியும், கோட்டையைக் காப்பவன் சமர்த்தனாயிருக்கவேண்டும். நீ இங்கேயே இரு.
- நாரா. சித்தம் மகாராசா (நாராயணனை விட்டு எல்லோரும் போகிறார்கள்)
- முருகன் வருகிறான்
- முரு. ஐயா, இதென்ன கொடுமை. நீங்கள் இங்கே கும்மா இருக்கவும் பலதேவன் சேனையை நடத்தவும் வந்ததே காலம். இராசாவுக்கு இப்படியும் புத்தி கெடுமோ?
- நாரா. பத்திரம்; இராசாவை அவமரியாதை செய்தால் அது எனக்கும் மரியாதை என்று நினைத்தாயோ? பத்திரம்; இனி இப்படிப் பேசாதே
- முரு. புத்தி, புத்தி; ஆனாலும் இதை யார்தான் சகிப்பார்?
- நாரா. எல்லாம் கடவுள் செயல்; நடக்கிறது நடக்கும். ஆனாலும் முருகா, ஒன்று கேட்கிறேன், நிதானித்து விடை சொல். இந்தக்கோட்டையை உள்ளே இருந்து காப்பதற்கு ..... எத்தனை பேர் அவசியம்?
- முரு. ஐம்பது பேர் தாராளம்

நாரா. நான் உனக்கு ஐம்பது பேர் கொடுத்தால் இந்தக் கோட்டையைக் காக்க உன்னால் முடியுமா?

முரு. முடியும்.

நாரா. சரி; அப்படியே செய்கிறேன். நீ உடனே சென்று உன் ஐம்பது பேரைத் தெரிந்துகொள். மற்றது ஐம்பதுபேரும் ஆயத்தமாய் இருக்கவேண்டும். எனக்கு ஒரு குதிரை ஆயத்தஞ்செய், என் சங்கு நாதம் ஒலித்தால் ஐம்பது பேரும் என்குதிரையும் ஒரு நொடிக்குள் நிற்கவேண்டும். போய் ஆயத்தம் செய்துவிட்டு வா,

முருகன் வெளியேபோய் சிறிதுநேரத்தாள் திரும்புகிறான்

முரு. எல்லாம் நீங்கள் சொன்னபடியே ஆயத்தம்.

நாரா. சரி, சரி முருகா, அதோ பார் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போன படையைக் கவனித்தாயா?

முரு. (உற்றுநோக்கி) ஆம், ஆம்; குழப்பம் குழப்பம். நம்முடைய சேனையிலேயே குழப்பம். மகாராசாவைச் சுற்றிலும் குழப்பம்.

நாரா. முருகா, கோட்டையைப் பார்த்துக்கொள், பத்திரம், பத்திரம் (சங்கு ஊதுகிறான் தன் குதிரைமேல் ஏறி ஐம்பதின்மர் குதிரைச்சேவகரை வாய்வேகத்தோடு நடத்திக் கொண்டு போகிறான்)

களம் 2

இடம் : திருநெல்வேலி அராமனை

சீவகனும் நாராயணனும்.

நாரா.

மகாராசா!

சீவ.

மகா..... இராசா நான்தான் இராசா. சண்டையிலே தோற்றுப் போன இராசா! இனி அதுக்கொரு மகா..... மகாராசா! 'விளக்குமாற்றுக்குப் பட்டுக் குஞ்சம்'! நான் இராசாவமல்ல, சஷ்திரியனுமல்ல, மனுஷனுமல்ல, மனிதப் பதர். ஐயோ, ஐயோ! பாண்டியர்குலம் இன்றைக்கு என்னால் அவமானம் அடைந்ததே. இதற்கு முன்னே பாண்டியர்கள் சண்டையில் தோற்றதுண்டு. தோற்றவர்கள் போர்க்களத்திலே மாண்டார்கள். உயிரைச் சீனி என்று நினைத்துத் தப்பிவந்த பாண்டியன் இல்லை. நாராயணா, நீ தான் என் சத்துரு. நீ வந்திராவிட்டால் நான் போர்க்களத்திலே மாண்டு போயிருப்பேன். இப்போதுதான் என்ன (உறைவானை உறையினின்றும் உருவி தற்கொலை செய்ய முயல்கிறான்)

நாரா.

(வானைப் பறித்து எறிந்து விட்டு) மனோன்மணிபாடு எப்படி முடியுமோ? தாய் இல்லாப் பிள்ளை; உடன் பிறந்தாருமில்லை. இராசா, தம் வெட்கத்தை நினைக்கிறாரே தவிர, மகளை மறந்து போனார். மனோன்மணி, மனோன்மணி!

சீவ.

மனோன்மணி! மகளே! உன்னையும் மறந்தேன்; என் செய்ய நினைத்தேன்? இன்றைக்குத் தோற்றால் நானைக்கு வெல்லலாம். ஆம் அதுவே சரி மனோன் மணியைக் காப்பதே என் முதற்கடமை. (நாராயணன் வெளியே போகிறான்) சுந்தரர் வருகிறார்

சீவ.

நமஸ்காரம் சுவாமிகள்

சுந்.

சீவகா, நீ இன்றைக்குச் சண்டையிற் தோற்றுப்போனாய் என்று கவலாதே. கடவுள் இருக்கிறார்; அவர் உன்னையும் மனோன்மணியையும் கைவிடார்; அஞ்சாதே.

சீவ.

சுவாமிகாள்! நான் ஒன்றையும் அஞ்சவில்லை. சற்று முன்னே வெட்கத்தினாலே உயிர்விடத் துணிந்தேன். நாராயணன் மனோன்மணியின் நிலையை எடுத்துக் காட்டி அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடும்படி செய்தான். நாளைக்கு மறுபடியும் சண்டை நடக்கும். அதிலே வெல்வேன் அல்லது மடிவேன்; இதுமெய்.

சுந்.

சீவகா, நாளைக்காரியம் நாளைக்குப் பார்க்கலாம். இந்த இரவிற்கானே நீ செய்யவேண்டிய வேலை ஒன்று உண்டு. அதை உனக்குச்சொல்லவே இப்பொழுது வந்தேன். இரண்டு மாதத்திற்கு முன்னே நான் முதல் முதல் இந்தக் கோட்டையைப் பார்த்தவுடனே பகைவர் இதை முற்றினால் தப்பிப்போவதற்கு வழி ஒன்றில் லையே என்றேன். அப்போது என்பேச்சு உனக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கினது. கழிந்த பகல் பகைவர் கோட்டையை முற்றினார்கள். இப்படி ஒரு சமயம் நேரிடக்கூடும் என்று நான் நினைத்து நீ எனக்குக் கொடுத்த அறைக்குள்ளே தொடங்கி என் ஆச்சிரமம் போகும்படும் ஒரு சுருங்கை செய்திருக்கின்றேன். இந்த இராத்திரி நீயும் மனோன்மணியும் என்னோடே வரவேண்டும். உங்களுக்கு ஒரு தீங்கு நேரிடுமானால் பாண்டியகுலமே அற்றுப்போகும். உன்னையும் உன் மகளையும் மட்டுமல்ல, பாண்டிய குலத்தைக் காப்பது என் கடமை. நான் சொல்லுகிறபடி நீ செய்யவேண்டும்

சீவ.

சுவாமிகள் சொல்லுகிறது முழுவதும் சரி ஆனால் பாண்டியன் சண்டையிலே தோற்றுப் போனபின் எங்கேயோ ஓடிப்போய்விட்டான் என்றபேர் நான் வாங்க மாட்டேன். என்ன நேரிட்டாலும் இன்று இராத்திரி நான் கோட்டைக்குள்ளேயே இருக்கவேண்டும். நாளைக்குச் சண்டைக்குப் போகவேண்டும். வெற்றி அல்லது வீர சொர்க்கம் - இரண்டில் ஒன்று வெற்றி அல்லது

வீரசொர்க்கம் - இரண்டில் ஒன்று. சுவாமிகள் திரு
வருளை நான் அலட்சியம் பண்ணியதாக நினைக்க
வேண்டா. என்மகள் மனோன்மணியை சுவாமிகள் இன்று
இரவுவந்து கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டால் அவளைப்
பற்றிய கவலை ஒழியும். அதன்பின் வேறொரு கவலை
யும் இன்றி போரொன்றையே நினைத்து என்னால் ஆன
மட்டும் ஒரு கை பார்ப்பேன்.

சுந். சீவகா! நீயும் வா.

சீவ. சுவாமிகளாள், அது ஒன்றுமட்டும் செய்ய என்னால்
ஆகாது. இனி சுவாமிகளை இவ்வுலகத்தில் பார்ப்
பேனோ என்பது எனக்குத் தெரியாது. இங்கே பாரா
விட்டாலும் சிவபெருமான் திருவடி நிழலிலே சந்திப்
போம்.

சுந். எப்படியும் இன்று இராத்திரிச் சந்திப்போம். நீ பிடிவாதம்
செய்தாலும் மனோன்மணியை வந்து கூட்டிக்கொண்டு
போவேன்.

சீவ. சுவாமிகள் அப்படியே செய்தருள்க. சுவாமிகள் சொன்
னதை நான் குடிவனுக்கு அறிவிக்கிறேன்

சுந். வேண்டுமானால் குடிவனுக்குச் சொல். ஆனால் நான்
மனோன்மணியை அழைத்துப்போவது நிச்சயம்.
சுந்தரர் ஓசுகிறார்.

சீவ. சேவகா, மந்திரியை உடனே அழைத்துவா.

சேவ. சித்தம், மாராயா. (சேவகன் செல்கிறான், குடிவன்
வருகிறான்.)

குடி. நமஸ்காரம் மகாராசா.

சீவ.

குடிலா, கால் நாழிகைக்கு முன்னே சுந்தரர் இங்கே வந்தார். தாம் ஒரு சுருங்கை செய்திருக்கிறாராம். அதன் வழியே இன்று இராத்திரி வந்து என்னையும் மணியையும் அழைத்துப்போவேன் என்றார். எங்களை எப்படியாவது தம்மோடே வரவேண்டும் என்றார். குடிலா, என் குரு வார்த்தையை நான் இதற்குமுன்னே ஒரு நாளும் தட்டினதில்லை. இன்றைக்கோ, நான் வர மாட்டேன் என்று உறுதியோடு சொல்லி விட்டேன். ஆனாலும் மனோன்மணியை மட்டும் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம் என்றேன். உன் ஆலோசனை கேட்க நீ இங்கே இல்லை; என்ன நினைக்கிறாய்?

குடி. மகாராசா வரமாட்டேன் என்றது முழுதுஞ்சரி. இளவரசியைக் கூட்டிக்கொண்டு போகலாம் என்றது பாதிசரி.

சீவ. என்ன அப்படிச் சொல்கிறாய்?

குடி. மனோன்மணி இந்த இரவே இந்த அரமனையை விட்டுப்போவது அவசியம். நமக்கு என்ன நேரிட்டாலும் இளவரசி தப்பினால் பாண்டியகுலம் அழியாமல் நிற்கும். மனோன்மணி போகவேண்டும்; முனிவரோடு போகிறதே சரி, ஆனால் மனோன்மணி குழந்தை அல்ல; வாலிப்பெண், முனிவர் வயோதிபர். ஆனாலும் ஆடவர்தானே? கலியாணமாகாத வாலிப்பெண் ஓர் ஆடவனோடே நடு இராத்திரியிலே ஓடிவிட்டாள் என்ற பேச்சு மனோன்மணி விஷயத்தில் ஊரார் பேச இடம் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

சீவ. மந்திரி, இதை கொஞ்சமும் நினைக்கவில்லை. நிலையாமல் வாக்குக் கொடுத்து விட்டேன். இப்போது என்ன செய்யலாம்? முனிவரோடே மனோன்மணியை அனுப்பி வைக்க வேண்டும் என்கிறாய். ஆனாலும் கலியாணமாகாத பெண்ணை ஓர் ஆடவனோடே தனிய அனுப்பக் கூடாது என்கிறாய்; என்ன செய்யலாம்?

குடி. மகாராசா மனோன்மணி போகவே வேண்டும். தனிபே போகக் கூடாது. பின்னே என்ன செய்யலாம்; இந்த இரவிலேயே இளவரசிக்கு விவாகம் செய்து வைத்து மணமக்கள் இருவரையும் முனிவரோடு அனுப்ப வேண்டும்.

சீவ. நீ சொல்கிறது சரி; முழுவதும் சரி. ஆனால் இதற்குள்ளே மணமகனை எங்கே தேடுகிறது? இராசன் எவனையும் கண்டுபிடிப்பது முடியாது. இராசன் தான் வேண்டுமென்று தேடுவதும் புத்தியினம், இந்தப் புருஷோத்தமவருமன் பிறப்பிலே இராசன் தான். ஆனால் அவனுக்கு இராசகுணமில்லை. பிறப்பல்ல, குணமே பெரிது. பிறப்பை ஏன் குடிலா? நீ பிறப்பிலே சஷ்த்திரி யனல்ல, உன் குணமோ பெரிது, உன் மகன் பலதேவன் எந்த இராசனுக்கு எதிலே குறைந்தவன்? என்மகள் மனோன்மணியை அவனுக்கே விவாகம் செய்து கொடுக்க எனக்கு ஆசை. குடிலா, இதற்கு நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?

சீவ. அப்படிச் சொல்லாதே, குடிலா. நீ எந்த இராசனுக்குக் குறைந்தாய்? உன் மகன் எந்த இராச குமாரனுக்குக் குறைந்தவன்? அப்படியல்ல என்றாலும் இன்றைக்கு நான் வேறே என்ன செய்யலாம்? காலத்தை யறிந்து பேசு குடிலா?

குடி. மகாராசா வார்த்தைக்கு நான் எதிர்வார்த்தை பேசவே னோ? என் மகன் சம்மதியேன் என்பானோ? அவன் மனோன்மணி அம்மைக்கு ஏற்றவன் அல்லா விட்டாலும் இளவரசிக்கு இரவும் பகலும் ஊழியம் செய்வான்.

சீவ. சரி, சரி இந்த நன்றியை நான் ஒருபோதும் மறவேன். குடிலா இன்று இராத்திரி பத்துநாழிகைக்கு முகூர்த்தம். அதற்கு ஒரு நாழிகைக்கு முன்னமே முனிவர் வரும்படி நான் வேண்டிச் கொண்டதாக அவருக்குச் செய்தி அனுப்பு. நான் மனோன்மணியைக் கண்டு இதை அறிவிக்க வேண்டும்.

களம் 3

இடம் : திருநெல்வேலி அரமனை அந்தப்புரம்

சீவகனும், மனோன்மணியும்.

- சீவ. இன்று நடந்ததெல்லாம் அறிவாயோ?
- மனோ. ஆம், அறிந்தேன், எல்லாம் நாராயணர் சொன்னார் எனக்கு. உங்களை நான் இன்னும் ஒருமுறை கண்டது ஈசன் செயல்; நாராயணர் வீரத்தால்.
- சீவ. அதெல்லாம் இருக்கட்டும். நான் இப்பொழுது இங்கு வந்தது ஏன்? உனக்குத் தெரியுமோ?
- மனோ. தெரியாது.
- சீவ. மகளே! இன்று நான் அடைந்த வெட்கத்தை எப்படி யாவது நாளாப்போரில் தீர்க்க வேண்டும். நாளாக்குப் போரில் வெல்லவேன், அல்லது மடிவேன். இவ்விரண்டில் எது நடக்குமோ நான் அறியேன். பகைவர் கோட்டையை முற்றியிருக்கிறார்கள். நீ இங்கு இருக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் என் மனத்திற்குப் பாரம்.
- மனோ. ஐயோ! இதற்கோ நான் பெண் பிறந்தேன். நான் என்ன செய்வேன்?
- சீவ. மணி, நான் உனக்குத் தந்தை; நீ எனக்கு மகள். நான் சொல்வதை செய்வாயோ?
- மனோ. அப்பா, நான் எப்போதாவது உங்கள் சொல்லை மறுத்ததுண்டோ?
- சீவ. உன்தோழி வாணி தாய்தகப்பன் சொல்லை மறுத்தாள்..
- மனோ. அப்பா வாணியைப் பற்றி இப்பொழுது ஏன் பேசுவான்? நீங்கள் சொல்லுங்கள், உங்கள் சொற்படி நான் செய்வேன்.
- சீவ. செய்வாயோ?
- மனோ. எனக்கு முதலில் சோமசுந்தரக்கடவுள்; அப்புறம் நீங்கள் சொல்லுங்கள்.

சீவ. மணி, உனக்கு இன்று இரவு பத்துநாழிகைக்கு கலியாணம்.

மனோ. என்ன! என்னை?

சீவ. நான் சாகுமுன் உனக்கு கலியாணம் செய்யவேண்டும். நாளைக்குப் போர்முனையில் மடிந்தாலும் மடிவேன்.

மனோ. ஆருக்கு என்னைக்கொடுக்க எண்ணியிருக்கிறீர்கள்?

சீவ. ஆருக்கென்றால் உனக்கென்ன?

மனோ. என்னை மணப்பவன் யார் என்று நான் கேட்டது பிழையா?

சீவ. நான் சொன்னேன், வாணி உன் தோழி என்று.

மனோ. அப்பா, திரும்பவும் வாணியைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். அதை விட்டுவிட்டு என்னை யாருக்குக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள் என்று தயைசெய்து தெரிவியுங்கள்.

சீவ. நமது மந்திரி குடிசன் குமாரன் பலதேவருக்கே.

மனோ. சிவ சிவ! சிவ சிவ!

சீவ. ஏன் பலதேவருக்கு என்ன குறைவு?

மனோ. அவரில் குறைவுண்டென்று சொன்னனோ?

சீவ. பின்னை?

மனோ. என்மனம் அவரை நாடவில்லை.

சீவ. வாணியை உன்னோடு சேரவிட்டது பிழை.

மனோ. நான் இன்று விவாகம் செய்வது அவசியமோ?

சீவ. நாளைக்கு நான் செத்தபின் பகைவர் உன்னையும் கொன்றால் பாண்டியகுலம் வேரோடு அழிந்துபோம் அல்லவா?

மனோ. நான் விவாகம் பண்ணியும் பிள்ளையில்லாமற் செத்தால் பாண்டியர்குலம் அழியாதோ?

சீவ. அதெல்லாம் ஈசன் செயல்.

- மனோ. இதுவும் ஈசன் செயல்; நான் பலதேவனை மணப்பதில்லை.
- சீவ. இப்படிப்பட்ட பிள்ளையோ! நான் மலடனானால்?
- மனோ. பாண்டியர் குலம் அழிந்துபோம்.
- சீவ. உன்னை வைய வாய்வரவில்லை. என் பேச்சை நீ கேட்கவேண்டா. சுந்தரமுனிவர் வந்தால் கேட்பாயோ?
- மனோ. எனக்கு நீங்களும் சரி, சுந்தரமுனிவரும் சரி, ஆனாலும் அவர் என்சொல்லைக் கேட்பார். எனக்கு விருப்பமில்லாதவனை நான் விவாகம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லார்.
- சீவ. சொன்னால்?
- மனோ. அப்போது பார்க்கலாம்.
- சீவ. இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் சுந்தரர் வருவார். அவர் உன்னோடு பேசுவார். (சீவகன் போகிறான்) வாணி வருகிறாள்.
- மனோ. வாணி, உனக்கு ஒரு மங்கள வார்த்தை சொல்லப் போகிறேன்.
- வாணி. என்னம்மா அது?
- மனோ. இன்று இராத்திரி உனக்கும் நடராசனுக்கும் விவாகம்.
- வாணி. என்னம்மா, கனாக் கண்மீர்களோ? இதுவும் உங்கள் கனவோ?
- மனோ. இல்லை, வாணி. ஒரு நாழிகைக்கு முன்னே மகாராசா என்னிடம் வந்து, இன்று இராத்திரி நான் பலதேவனை விவாகம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னார். எனக்கு முதலிலே சம்மதமில்லை; ஆனாலும், இராச்சியத்தின் நிலையறிந்து மகாராசா விருப்பப்படி செய்வதே சரி என்று ஒப்புக்கொண்டேன். பலதேவனை நான் விவாகம் செய்யப்போகிறதனாலே நீயும் அவனுக்கே வாழ்க்கைப்பட்டால் தோழிகளாகவிருந்த நாம் சக்களத்திகளாயப் போவோமே என்று அஞ்சி, நீ

நடராசாவுக்கு வாழ்க்கைப்படுவதற்கு இராசா சம்மதிக்க வேணும் என்று உடனே கேட்டேன். இராசா சம்மதித்து விட்டார். இதை உனக்குக் காட்ட ஓர் ஓலையில் எழுதித்தரவேண்டும் என்று கேட்டேன்; இதோ பார் ஓலையை.

வாணி.

சிவனே, சிவனே! இதுவும் உன் விளையாட்டா? அம்மா, நீங்கள் அந்தப் பலதேவன் கையிலே அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கிற சமயத்திலே எனக்குக் கலியாணம் ஒன்று தான் குறைவு. அம்மா, நான் ஒன்று சொல்லப் போகிறேன்: இது சத்தியம்; நீங்கள் பலதேவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுவது இல்லை. உங்கள் கனவிலே இந்தப் பதினைந்து நாளாய்த் தவறாமல் வருகிற உத்தம புருஷனையே நீங்கள் விவாகம் செய்யப்போகிறீர்கள், அன்றைக்குத்தான் நானும் என் நடராசருக்கு வாழ்க்கைப் படப்போகிறேன்.

மனோ.

இதென்ன பைத்தியம்? இப்போது ஏழு நாழிகையாயிற்று இன்னும் முன்று நாழிகைக்குள்ளே எனக்கும் பலதேவனுக்கும் கலியாணம், வாணி, நீ இப்போது என்னைக் குழப்பாதே. கனவையெல்லாம் மறக்கப் போகிறேன். கனவு கனவுதானே? என் தகப்பனைப் பிரியப் படுத்தவது என் கடமை. அவர் எனக்குத் தகப்பன் மட்டுமல்ல, தாயும் ஆனவர்; என்னைக் குழப்பாதே, வாணி.

வாணி.

அம்மா, கடவுள் என்று ஒருவர் இருக்கிறாரா இல்லையா? நீதிக்கும் அநீதிக்கும், வெளிச்சத்திற்கும் இருளுக்கும் வித்தியாசம் உண்டா இல்லையா? கடவுள் என்று ஒருவர் இருந்தால் நான் சொல்லுகிறபடி நடக்கும்; கடவுள் இல்லாவிட்டால் எது எக்கேடு கெட்டால் என்ன?

மனோ.

என்னிஷ்டப்படியே எல்லாம் நிறைவேறவேண்டும் என்பது ஒரு நாளும் என் பிரமாணமல்ல. என் தகப்பனார் எது சரி என்று சொல்லுகிறாரோ அதன் படி நடக்க நான் படிசிக்கொண்டேன்.

- வாணி. அம்மா, இந்த உலகத்தில் தாய் தகப்பன்மாரைவிடப் பெரியவர்கள் இல்லை. ஆனாலும் மனச்சாட்சி விஷயத்திலே நாம் தாய்தகப்பன்மாரைப் பிரியப்படுத்த முடியாது. சுந்தர முனிவர் நமக்குப் பிரகலாதாழ்வான் சரித்திரம் சொல்லிக்கொடுத்தாரோ. 'இரணியாயநம' என்பதா, 'நாராயணாய நம' என்பதா சரி?
- மனோ. இதெல்லாம் யோசிக்க என் புத்தி என்னிடத்தில் இல்லை.
- வாணி. பரமேசுவாரா! நீயே துணை.
- வாணி. சுந்தரமுனிவர் உங்களைக் காண வந்து வாசலில் நிற்கிறார்.
- மனோ. அவரை உள்ளே அழைத்துவா. (வாணி சென்று சுந்தரரை அழைத்து வருகிறாள்)
- சுந். மணியை மகாதேவன் காக்க!
- மனோ. நமஸ்காரம் சுவாமிகாள்.
- வாணி. அம்மா, நான் இன்னும் நாழிகை கழித்து வருகிறேன்.
- சுந். வாணி, நீயும் இங்கே இரு. உங்கள் இருவிரையும் காணவே வந்தேன். மூவரும் ஆசனத்தில் இருக்கிறார்கள். அரசன் சொல்ல எல்லாம் அறிந்தேன். பிள்ளைகளே, கடவுளை நம்புகிறீர்களா?
- வாணி. சுவாமிகளுடைய பத்தி எங்களுக்கில்லை. நாங்களும் என்னவோ நம்புகிறோம்.
- சுந். இதுவரையிலும் கடவுள் உங்களைக் கைவிட்ட துண்டா?
- மனோ. இல்லை.
- சுந். இப்பொழுது உங்களைக் கைவிடுவாரா?
- வாணி. அவர் கூத்தை ஆர் அறிவார்?
- சுந். அன்பர்கள் அறிவார்கள்.

- மனோ. சுவாமிகாள், உங்கள் அன்பும் அன்போ?
- சுந். களங்கமற்ற உங்கள் அன்பே அன்பு. கவலை ஒழியுங்கள். அவர் அருளை இவ்விரவு பார்ப்பீர்கள். வாணி, அரசன் மணியைப் பலதேவருக்குக் கொடுக்கத் தீர்மானித்த நிமிஷமே நீ விடுதலையடைந்தாய். நீ பலதேவனை மணப்பதில்லை. இராசாவே அதை எனக்குச் சொன்னார்.
- வாணி. அம்மா, என் விலங்கைக் கழற்றி உங்களுக்குப் பூட்டினால் என் விலங்கு போச்சென்று நான் களிப்பேனோ? இல்லை, இல்லை; நீங்கள் உங்கள் உள்ளத்தில் நேசிக்கிற காதலரை மணக்கும் நாளே நான் நடராசரை மணக்கும் நாள். அதுவரையிலும் என்கவலை ஒழிபாது.
- சுந். உங்கள் இருவீர எண்ணமும் இவ்விரவே நடைபெறும்.
- வாணி. சுவாமிகாள்!
- மனோ. சுவாமிகாள்!
- இது கனவல்ல; நனவு.
- மனோ. என்ன?
- வாணி. என்ன?
- சுந். இதற்குமேல் நான் அறியேன்; இதுதான் நான் அறிந்தது. பத்து நாழிகைக்கு மணவறை வரும்படி இராசா அழைத்தால் வா. கடவுளை நம்பு வாணி, நீயும் மணியோடு வா. கடவுள் கூத்தை அங்கே பார்ப்போம்..... நான் இப்பொழுது இராசாவிடம் போகிறேன். 'மனோன் மணி மணவறைக்கு வரச் சம்மதித்தாள்' என்று அரசனுக்குச் சொல்லுவேன்.
- மனோ. சுவாமிகாள்! பலதேவனுக்கு மாலைகுட்டுவேன் என்று நான் சொல்லவில்லையே?
- சுந். இல்லை; அப்படி நான் சொல்லேன்.

மனோ.

சுவாமிகாள்! அச்சம் என் நெஞ்சிலே குடி கொண்டது. சுவாமிகள் சொல்வதை நம்ப என் மனம் என்னை ஒரு பக்கம் இழுக்கிறது. வேறொரு பக்கம் திகில், கலக்கம், அச்சம், ஐயம்..... நான் என்ன செய்வேன்? பிள்ளைகளே, இன்று எனக்கு எண்பத்தைந்து வயது. அறுபத்தைந்து வருஷத்துக்கு முன்னே என் குரு உபதேசங் கேட்டுக் கடவுள் அருளைக் கண்டேன். எனக்கு அப்போது வயது இருபது. அப்பொழுதே எல்லாரும் என்னைக் கைவிட்டார்கள். எனக்கு நேரிட்டவைகளை எல்லாம் சொல்லப்போனால் அது பெரும் பாரதமாய் முடியும். ஆனால் ஒன்று நிச்சயம்; கடவுள் என்னை ஒரு வினாடியும் கைவிட்டது இல்லை. இனி என்னைக் கைவிடுவதும் இல்லை, மறப்பதும் இல்லை.

(வானத்தை ஏறிட்டுக் கண்முடி)

“அன்னையினும் தயையுடையாய் நீ மறந்தாயெனினும் அகிலமெல்லாம் அளித்திடு நின் அருள் மறவாதென்றே இன்று மிகக் களித்திங்கே இருக்கின்றேன் மறவேல் இது தருணம் அருட்சோதி எனக்கு விரைந்தருளே!”
(சுந்தரர் இதைப்பாடினவுடனே விரைந்து வெளியே செல்கிறார்)

களம் 4

இடம் : திருநெல்வேலிக்குப் புறம்பே சேரன் பாசறை

(புருஷோத்தமவருமன் தளதள்)

புரு.

போர் வந்தால் அந்த ஆரவாரத்திலே உன்னை மறக்க லாமென்று நினைத்தேன். திருவனந்தபுரத்தை விட்டுத் திருநெல்வேலிக்கு வந்தால் நீ இங்கே வரமாட்டாய் என்று எண்ணினேன். இதுதான் என் அறிவு! இவ்வளவு தான் என் அனுபவம்! மனுஷருடைய அறிவெல்லாம் ஜம்புலன்கள் மூலமாய் வரும் என்பார் நூலார். என் அறிவும் அனுபவமும் புலன்களின் வழியாய் இன்றி

உயிரும் உயிரும் ஒன்றை ஒன்று நேரே அறியலாம் என்று காட்டுகின்றன. உன்னை நான் அறிவேன்; என்னை நீயும் அறிவாய்; இது நிசம். இதில் ஐயரில்லை. ஆயினும் நீ எங்கே இருக்கிறாய்? என் உள்ளத்தில் இருக்கிறாய்! வெளியே எங்கே இருக்கிறாய்? உன் பெயர் என்ன? .....கடவுளே இது போதும், போதும். இதற்கு மேல் தாங்கமாட்டேன். என் காதலியை எனக்குக் காட்டாயா, காட்டாமல் என்ன விளையாட்டா?

(குடிலன் வருகிறான்; சற்றுத் தூரத்தில் நிற்கிறான். யாரோ நிற்பதைச் சேரன் உணர்ந்து திரும்பிப் பார்க்கிறான்; குடிலனைக் காண்கிறான்.)

சேரன்.

நீ யார், உன் பெயர் என்ன?

குடி.

(அரசனை அணுகி) மகாராசா! குடிலன் என்பெயர்; பாண்டியன் மந்திரி நான்.

புரு.

நீ இங்கே இந்த நேரத்தில் வந்ததென்ன?

குடி.

மகாப்பிரபு, இன்று நடந்த போரில் எங்கள் பக்கத்தில் மட்டும் பதினாயிரவர் மாண்டார். உங்கள் பக்கத்தில் அத்தனைபேர் மடியவில்லைப் போலும்; நாளைக்கும் போர் நடந்தால் எங்கள் கதி அதோகதிதான்.

புரு.

இதை ஏன் நீ உன் இராசாவுக்குச் சொல்லவில்லை?

குடி.

சொன்னேன், சொன்னேன்; ஒருமுறைக்கு நாலுமுறை சொன்னேன், சேரனிடம் அபயம் புகும்படி அவனோ வயதில் முதிர்ந்தும் செருக்கொழிந்தான் இல்லை. அவனுக்கு நல்லபாடம் படிப்பிக்க வேண்டும்.

(குடிலன் நாலுபக்கமும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து ஒருவருமில்லை என்று கண்டு தாழிந்த குடிலில் பேசுகிறான்) :

‘இங்கே ஒரு சுருங்கை இருக்கிறது. அதன் வழியே போனால் பாண்டியன் கோட்டைக்குள்ளே கொண்டு போய்விடும். மகாப்பிரபு; இப்போது என்னோடே வந்தால், பாண்டியனைப் பிடித்து மகாராசாவசம் ஒப்பிட்டுடன்.

நாளாக்குச் சண்டை போடவேண்டியதில்லை. பாண்டியன் நாடும் சேரமண்டலத்தைச் சேர்ந்துவிடும். மகாராசாவுக்குத் திருவுளமானால் நான் பாண்டி நாட்டின் தேசாதிபதியாயிருந்து வருஷந்தோறும் தவறாமல் கப்பங்கட்டுவேன். தாமிரவருணி ஆற்றில் ஒருகுடம் நீரும் வேப்பம் பூமாலையும் கொண்டு வந்து மகாராசாவின் திருவடியைக் கழுவி மாலை சூட்டுவேன்.'

புரு. அருள்வரதா, வா இங்கே கைவிலங்கு, கால்விலங்கு கொண்டு வா.

குடி. ஐயோ, ஐயோ! (அருள்வரதன் விலங்கு கொண்டு வந்து குடிலனுக்குப் பூட்டுகிறான்) நான் சொன்னதெல்லாம் சத்தியம்.

புரு. (அருள்வரதனை நோக்கி) அருள்வரதா, நீயும் இருவர் சேவகர்களும் என்னோடே வாருங்கள். இவனைப் பாண்டியனிடம் கொண்டு போவோம்.

குடி. மகாராசாவைப் பாண்டியனிடம் அழைத்தப்போகத் தானே வந்தேன்.

புரு. மூடு, வாயை; வந்தவழியே போ. ஏமாற்றலாம் என்று நினையாதே. வலதுபக்கம் இடதுபக்கம் தவறினால் இந்த வாளுக்கு இரையாவாய்; நட, முன்னே. (குடிலன் முன்னே, அவன்பின் அருள்வரதனும் சேவகர்களிருவரும், அவர்பின்னே புருஷோத்தமனும் சுருங்கைவழியே நடக்கிறார்கள்)

களம் 5

இடம் : பாண்டியன் மணவறை

சுந்தரர், சீவகன், பலதேவன், நாராயணன், சகடன் முதலியோர்.

சீவ. எல்லோரும் வந்துவிட்டார்களா?

நாரா. ஆம், மந்திரியாரைத் தவிர எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள்.

- சீவ. பலதேவரோ உமது தகப்பனார் எங்கே?
- பல. மகாராசா, பொழுதுபட்டபிறகு நான் அவரைக் காணவில்லை.
- சீவ. எங்கேயோ? இரவென்றுமில்லை, பகலென்றுமில்லை; என் வேலையே அவர் கடமை.
- சக. ஆம், ஆம்; அவரைப்போல இராசவிசுவாசியை எங்கே காணலாம்?
- சுந். முகூர்த்தம் வந்துவிட்டது. இன்னும் அரைநாழிகைக்குள்ளே விவாகம் நிறைவேற்றவேண்டும்.
- பல. தகப்பனார் வராவிட்டால் என்ன? குறை ஒன்றும் நினையார்?
- சீவ. சரி, சரி. நாராயணா, போய் மணியை அழைத்து வா. (நாராயணன் போகிறான்.)
மணோன்மணி, வாணி, செவிலி முதலியோருடன் நாராயணன் வருகிறான்.
- சுந். வாணி இப்போது ஒரு விண்ணப்பப் பா பாடுவாயோ?
வாணி பாடுகிறாள் :

கொச்சகக் கலிப்பா

1. "நீர்நிலையில் முதலையின்வாய் நிலைகுலைந்த ஒருகரிமுன் ஓர்முறை உன் பெயர்விளிக்க உதவினைவந் தெனவுரைப்பர் ஆத்துயர அளக்கர்விழும் அறிவிலியான் அழைப்பதற்குள் பேர்தெரியேன் ஆயிடினும், பிறகிடல்நின் பெருந்தகையோ?"
2. பாரரசர் துகில்உரியப் பரிதவிக்கும் ஒருதெரிவை சீர்துவரை நகர்கருதிச் சிதைவொழிந்தாள் என உரைப்பர் ஆத்துணையும் அறவிருக்கும் அறிவிலியான் அழைப்பதற்குள் ஊர்தெரியேன் ஆயிடினும் உறுதிதரல் உனக்குரித்தே.
3. மறலிவர மனம்பதறும் மார்க்கண்டன் உனதிலிங்கக் குறிதழுவி அறிவில்வரம் கொண்டான்முன் என உரைப்பர் வெறிகழுமிப் பொறியழியும் வெம்பாவி விரவுதற்குள் நெறியறியேன் ஆயிடினும் நேர்நின்றல் நினைதருளே"

சுந. மனோன்மணி, கடவுள் எல்லாம் அறிவார்; எடு
பூமாலையை.
(மனோன்மணி பூமாலையை எடுக்கிறாள்.)

திரைக்குப்பின் இருந்து வருகிறான் புருஷோத்தமன்.

புரு. கண்டேன், கண்டேன்; திருவே, கண்டேன் உன்னை.
கண்டேன், கனவிலே; கண்டேன், நனவிலே.

மனோன்மணி கனவிலே கண்ட புருஷோத்தமனை
நனவிலே கண்டு தெளிந்து, காத்தத்தை இரும்பு
சேர்வதுபோல அவனை அணுகி, அவன் கழுத்தில்
மாலையிட்டு, தன் அறிவிழந்து, அவன் மார்பிற் தலை
சாய்கிறாள்.)

பல. யார் இவன், சோரன்?

நாரா. சேரன், சேரன்!

சக. சேரன், சோரன்! சோரன், சேரன்!

புரு. (குடிசையை வெளியே இழுத்து நிறுத்தி) சோரன் நான்
அல்ல, இங்கே நிற்கிறான்.

சீவ. குடிலா குடிலா, உனக்கும் இக்கதியோ?

(குடிலன் தலைகுவிந்து தரைநோக்கி ஒன்றும் பேசாது
நிற்கிறான்.)

புரு. மகாராசா, உங்கள் மந்திரி என்னிடம் வந்தான் :
'சுருங்கை ஒன்று இருக்கிறது; வாருங்கள், சீவகனைப்
பிடித்துக்கொடுக்கிறேன்' என்றான். சேரன் சோரன்
அல்லேன். உடனே அவனுக்குக் கைத்தளை காற்றளை
பூட்டி, உங்கள் மந்திரியின் துரோகத்தை உங்களுக்குக்
காட்ட இங்கே கொண்டுவந்தேன். பதுமநாமசுவாமி
திருஅருளாலே கனவில் நான் கண்ட என் காதலியை
இன்று நனவிற் கண்டேன். என் காதலியும் என்னைக்
கண்டு எனக்கு மாலை இட்டாள். போதும்; மற்ற
விஷயங்கள் நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

- சீவ. குடிலா, இது மெய்யோ? (குடிலன் வாளை நிற்கிறான்)
- நாரா. ஏன், வாயைத்திறந்து பேசுமே.
- சுந். விடு, விடு; விசாரணைசெய்ய இது அல்லச் சமயம். எல்லாம் நன்றே; நன்று முடியின், சீவகா! என்ன யோசனை? இதோ உன் மகளையும் மருமகனையும் வாழ்த்து.
- சீவ. மனோன்மணி! (மூர்ச்சை தெளிந்து தகப்பனைப் பார்க்கிறாள்.) புருஷோத்தம! நீங்கள் இருவரும் மணியும் ஒளியும்போல, பூவும் மணமும் போல நீடுழி வாழ்க!
- சுந். பல்லாண்டு பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, பல்கோடி நூறாயிரம்

‘வாழ்க அந்தணர், வானவர், ஆலினம்:
 வீழ்க தண்புனல், வேந்தரும் ஒங்குக
 ஆழ்க தீயதெல் லாம்அரன் நாமமே;
 சூழ்க வையக மும்;துயர் தீர்கவே.’

(முற்றிற்று)

கங்கை

கொம்பியூட்டர் பிறின்ட் & றோணியோ
 (பிறவன் வீதிக்கு அருகாமையில்) நாவலர் றோட்., யாழ்.

